

בנימין זאב הרצל חזה

מדינה — אך לא

את המדינה הזאת.

תיאודור הרצל היה אתאיסט גמור. הוא היה הומאניסט קיצוני, חלוני ושוחר-שלום. היתה לו די-עה ברורה מאוד על מקומם של רבנים וקצינים.

מקומם של הרבנים, הוא אמר, הוא כבית-הכנסת. מקומם של ה-קצינים הוא בקסקרטין.

השבוע נערכה בהרצל-ארז כרה לחווה-המדינה. כל האתאיס-טים, ובראשם נשיא המדינה יצחק נבון, חבשו כיפה לראשיהם כדי להתייחד עם הרצל האתאיסט. כך עשה גם מנחם בגין, תלמידו-רביי-כול של זאב ובוטינסקי האתאיס-טי.

דרווישים מרקדים. הרבנים והקצינים שולטים במידה רבה על דרכי המדינה. המלחמה הפכה המכשיר הממלכתי העיקרי לפית-רון בעיות חוץ ופנים. הרבנים עו-שים בה כבתוך שלהם. האיש ה-חשוב ביותר במדינה הוא אדם שהרצל היה בוודאי נחרד למרא-הו: הקצין בה"א הידיעה, אריאל שרון, בן-בריתם של הדרווישים המרקדים של גוש-אמונים.

על קיברו נאלץ נשיא-המדינה להתייגע מפני טענתו של נשיא צרפת, פרנסואאז מיטראן, מי שהוגדר בהתלהבות כידיד ישר-אל. מיטראן טען כי התנהגות ישר-אל בביירות דומה להתנהגות ה-נאצים, שהשמירו את הכפר אורי דור בצרפת, על נשותיו וילדיה. עצם ההשוואה הזאת — והאפ-רות שמדינאי עולמי חשוב יוכל בכלל להעלותה על דעתו — היו מלמדות את הרצל כי מדינת-ישראל של מלחמת-לבנון אינה בדיוק זו שהוא חזה אותה.

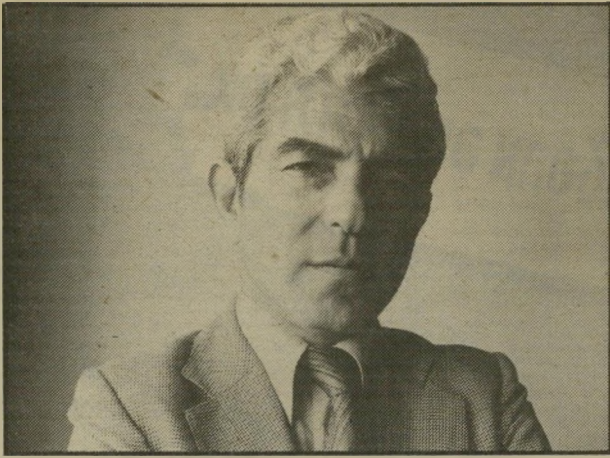
המילחמה

טראיסט או חייל?

אם אין זה מחנה שבויים ואין זה בית-סוהר, איזה מחנה זה?

כוחות ישראליים, שסיירו ב-קירבת צידון, גילו שני "מחבלים" שהסתתרו בבית, והרגו אתם. כך

קריאה של סרטאוי

עיצאם סרטאוי

להושיט יד לכוחות השלום בישראל...

אין אדם שחירף את נפשו למען השלום הישראלי-פלסטיני יותר מאשר הד"ר עיצאם סרטאוי, מנהיג-הפידאיון לשעבר, המקדיש מזה שש שנים את חייו להשגת יעד זה. הוא ניהל את המגעים עם כוחות-השלום הישראליים, ועמד על דעתו שלע אש"ף לקיים דו-שיח עם שוחרי-שלום ציוניים. הוא נכנס לגובה-האריות והשמיע דיעה זו בדמשק, ומאחר שלא ניתנה לו שם רשות-הדיבור — כינס בבירת סוריה מסבת-עיתונאים בני-לאומית חסרת-תקדים ופירסם בה את דעתו. מזה כמה שנים הוא עומד בראש רשימת המועדים לרצח של כמה קבוצות-טרור, וביניהן קבוצת הרצח הידועה-לשימצה של אברנידאל, שרצחה את ידו, סעיד חמאמי, בגלל אותה הסיבה.

אחרי שמילא תפקיד חשוב באירגון הפגישה בין יאסר ערפאת ואורי אבנרי, הציע סרטאוי השבוע לסלוויה הישראלית הצעה חסרת-תקדים: להעניק לה ראיון מיוחד (ראה שידור). להנהלת הסלוויה היתה החוצפה התהומית שלא לאשר ראיון עם איש זה, ובכך למנוע מן הציבור הישראלי לשמוע את דעתו של גיבורי השלום הנועז.

באותו היום פירסם סרטאוי, באמצעות סוכנות הידיעות הפלסטינית של ריימונדה אל-טאויל בירושלים המיוזמת, קריאה אל הציבור הפלסטיני בגדה וברצועה, זדהי לשון ההודעה:

הד"ר עיצאם סרטאוי פנה בקריאה אל תושבי השטחים הכבושים להושיט יד לכוחות-השלום בישראל, למען יצירת אקלים של דעת-קהל, אשר יביא להפסקת המלחמה, הסרת המצור בביירות ונסיגת כל הכוחות הישראליים.

הוא קבע כי הבעיה הפלסטינית היא בעייה של עם בעל זכויות, ואי-אפשר לפתור אותה באמצעות השמדה צבאית של נציגיו. חובה היא לספל בה כבעייה מדינית, ולפתרה באמצעות דו-שיח. הכרה הדדית ודו-קיום של שני העמים.

עד כאן לשון ההודעה. טמונה בה חשיבות רבה לגבי העתיד, כי אחרי שפגישת ערפאת-אבנרי נתנה הכשר בדרג עליון לפגישות ישירות ופומביות בין אישים

אמרה ההודעה הרשמית. אחד ה-הרוגים היה מפקד פת"ח באזור צור, עזמה סעאיייר. לפי ההודעה, היה מעורב בפגועים רבים ביש-ראל, ובכלל זה הטבח בכביש-חוף.

השבוע, בעמוד הראשון של ווינגטון 2019, סיפר כתב העי-תון, אדוארד קודי, על איש זה. תחת הכותרת, "טרוריסט של אש"ף או קצינצבא?" תיאר את היכרו-תו עם האיש. "במשך שבע שנות היכרותנו, החל בימים הפרועים של מלחמת-האזרחים הלבנונית ועד לצור, לפני כמה שבועות, חשבתי עליו תמיד כעל קצינ-צבא בעל-כבוד, באירגון שהוא קרוב להיות צבא פלסטיני."

כתב קודי: "ההודעה הקצרה על מותו מבליטה באופן דרמאטי את הפער שאותו חוצה עיתונאי כשר הוא עובר מהעולם של ביירות ל-עולם של ירושלים. בביירות היה עזמה אדם שאליו התייחסת בהע-רצה. בירושלים הוא שייך למה שבגין קורא לו הנגע הטרוריסטי, שאותו יש לחסל כדי לשמור על ביטחון ישראל."

דיים בהשתייכות לאש"ף. המחנה הוקם בלבנון, ויימסר — אחרי הנסיגה משם — לשילטנות הלי-בנוניים.

וזיה הודעה חמורה ביותר. מחנה זה אינו בית-סוהר, ואינו מחנה של שבויי-מלחמה. נותר רק כינוי סביר אחד: מחנה-ריכוז.

במחנה זה מרוכזים מי שחשור דיים ב"השתייחות לאש"ף", אולם אש"ף הוא אירגון-גג. בעל זרר-עות רבות — צבאיות, מינהליות, סוציאליות, רפואיות, למשל, כל בתי-החולים הפלסטיניים, לאוכלו-סיה של חצי מיליון נפש, נוהלו על-ידי הסהר האדום הפלסטיני, השייך לאש"ף. האם כל הרופאים והאחיות, שהשתייכו לאש"ף, הם "מחבלים" הצפויים למעצר? היא

הדין לגבי עובדי מינהלה ושירי-תים, שניהלו את מחצית לבנון במשך שנים.

ברור כי הוצאת העצירים מה-ארץ ללבנון הוא מעשה חמור. העבחתם לידי הפאלאנגות או אנ-שי ח'אדא, העלולים לערוך בהם שחיטה, תהיה מעשה חמור עוד יותר.

מיפילגות

מהתלות היסטוריות

חברי מרכז מיפילגת העבודה נדהמו כאשר קיבדו את היצירה של ח"כ דב בן-מאיר — אך במיפילגת העבודה הכה הודך.

כנראה ששר ההיסטוריה מש-טה בנו מפעם לפעם. כך, למשל, הוא בחר באחד היהודים האנטי-פטיים ביותר — בדרייפוס — כדי לחולל את השינוי המדיני בתנועת התחייה הלאומית שלנו ולהעלות על בימתה את הרצל הצעיר והחור-לם. צחוק הגורל הוא שדווקא בגין, שנחשב בידי רבים כמיליטנט ודמ-גוג, הוא הוא שהביא את השלום המלא עם מצריים, תוך ויתור על כל סיני לרבות הישובים. וההיס-טוריה תהתל בנו עוד יותר... מישפטים אלה, הלקוחים מתוך מיכתב בן שיבעה עמודים, נכתבו בתשובה לחבר מיפילגת העבודה ששיגר לח"כ דב בן-מאיר מחאה צורה על חוסר-האמון שמעוררת

מישחקי קיץ

לאחרונה מיפילגת העבודה בעמדו-תיה כלפי מלחמת הלבנון. בן-מאיר הוא ח"כ חדש ונמרץ, וסבור היה כי לא די שכותב ה-מחאה יקרא את הגיגיו על ההיס-טוריה היהודית ועל הישגי ממש-לת בנין במלחמת הלבנון, הוא שיכפל את מיכתב התשובה שלו, ושיגר אותו למאות חברי מרכז מיפילגת העבודה. על הישגי המלחמה כותב בן-מאיר: "חיסלנו את הטרור הביני-לאומי, ובכך עורנו למדינות מר-כות הטרור כמו — גרמניה, אי-טליה, בריטניה, ספרד (הבאסקים) ויפן... הסרנו ממדינות נאט"ו ומה-מערב כולו את אימת האיום הצבאי המיידי של ברית ורשה עליהן... בכך תרמה ישראל תקופה נוספת של רגיעה במתח הבינלאומי..." בן-מאיר טוען, שההתנגדות ה-בינלאומית למלחמה היוממה של ישראל בלבנון לא נבעה מהישג-יזל במלחמה: "ההתנגדות ל-מלחמה נובעת מהעובדה שהממ-שלה לא לקחה בחשבון את האוייב השלישי ששהה בלבנון (נוסף על אש"ף והסורים), והוא אמצעי ה-תקשורת הבינלאומיים. כשם ש-מלחמת וייטנאם הוכרעה על-ידי לא אחרים אלא מצלמות הטל-וויזיה, כך גם במלחמה זו הסבו לנו מצלמות הטלוויזיה יותר נזק מכוחם המלוכד של כל אויבינו בלבנון." ובן מאיר מסכם פרק זה בפספס-לס שלו: "אלו הן המסקנות שלי בתחום הגיאופוליטי, האסטרטגי והצינוני..."